

လဝန်ကုသောလည်ဖြေ့

အရှေ့မြောက်ဒေသသို့ တစ်ကြော့ပြန်ခရီးမစမီ သူနောက်ဆုံးရောကဲ့သို့နေရာမှာ ပုသိမ် ချောင်းသာကမ်းခြေဖြစ်သည်။

"ဒီပုံဆို အဲဒီ ခင်ဗျားဇာတိ အရှေ့မြောက်နယ်စပ်ဒေသမှာ အချိန်တော်တော်ကြာ နေဖြစ် သွားတော့မှာ ပေါ့.....ဟုတ်လား ကိုဇော်မိုင်"

ချောင်းသာတွင် နောက်ဆုံးဆောက်လုပ်နေဆဲလည်း ဖြစ်ကာ၊ အသစ်လွင်ဆုံး၊ အလှပဆုံး လည်း ဖြစ်နေသော Ambo အပန်းဖြေဟိုတယ်၏ အဆောင်နှစ်၊ အခန်းတစ်ရှေ့ လေညှင်းခံဝရံတာ လေးမှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဘီယာသောက်စကားပြောစဉ် ကိုရဲတင့်က သူ့ကိုမေးခဲ့သော မေးခွန်း ဖြစ်၏။

ကိုကိုကြီးကလည်း ထိုမေးခွန်းအဖြေကို သိလိုဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

သူက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ကာ ဖြစ်နိုင်သ၍ အပြုံးတစ်ခုကို ရယူပြီးလိုက်ပြီး.....

"အင်း.....တစ်သက်လုံးလဲ အဲဒီက မပြန်ဖြစ်ဘဲ နေသွားနိုင်တာပဲ ကိုရဲတင့်"

"ဘယ်တော့လောက် အဲဒီကို ပြန်ဖြစ်မှာ လဲ ကိုဇော်မိုင်"

"ဒီချောင်းသာမှ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ကနေ တောင်လျှောက်ပြန်မှာ ပဲ ကိုကိုကြီး"

"ခရီးစဉ်က....."

"ခရီးစဉ်က.....ရန်ကုန်ကနေ လားရှိုးကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားမယ်။ လားရှိုးက မူဆယ် ကိုတော့ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လဲ သွားလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကားနဲ့ ပဲသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ပြင်ထားလို့ တစ်ချို့ကောင်းနေပြီဆိုတဲ့ လမ်းမကြီးကိုလဲ ကြည့်ချင်လို့ ၊ ပြီးတော့ လမ်း တစ်လျှောက်က သိန္နီတို့ ၊ ကွတ်ခိုင်တို့ လဲ ဝင်ချင်လို့ "

ကိုကိုကြီးတို့ ၊ ကိုရဲတင့်တို့ က သိချင်စရာများ ကုန်သွားဟန်ဖြင့် ထိုအကြောင်း ထပ်မမေး တော့။

သူကလည်း ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာသော အတိတ်ရနံ့၊ ခံစားမှု အငွေ့အသက်များကြောင့် စကားကိုရပ်ပြီး ချောင်းသာကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ပြာကြီးကို ငေးကြည့်နေလိုက် သည် ။

ချောင်းသာတွင် တစ်ရက်နှစ်ရက် နေခဲ့ပြီးပြီမို့၊ ထိုနေရာ ထိုဒေသ၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု များကို အတော်နဲ့နှံ့စပ်စပ် မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။

အတော်ကောင်းမွန်နေသော ခရီးလမ်းပန်း၊ တစ်စတစ်စ တိုက်တာ အဆောက်အဦကြီး များ ၊ ဝင်ရောက်နေရာယူလာသော ချောင်းသာရွာထဲ၊ ကမ်းခြေရှိ အဆင့်မြင့် အပန်းဖြေဟိုတယ်များ ၊ ဘန်ဂလိုများ ။

ရွာခံလူများ နှင့် စကားပြောခဲ့ရသဖြင့် ဒါတွေသည် သည် ဘက်နှစ်များ တွင် မှ တဟု န်ထိုး တိုးတက်လာသောအရာများ ဟု သိခဲ့ရသည် ။

ကိုရဲတင့်ဆီမှ လည်း နောက်တစ်လကျော်လောက်မှာ ရောက်ရှိလာတော့မည့် သင်္ကြန် ပွဲတော်ရက်များ အတွက် ဟိုတယ်အားလုံး အခန်း

အားလုံး၊ အခန်းငှားခ ဈေးနှစ်ဆဖြင့် ဘွတ်ကင် လုတ်ပြီးသွားကြပြီဟု သိရသည် ။ ဒါဆို ဒီနေရာကို တစ်ရက်အခန်းငှားခ လေးငါးခြောက် ထောင် ပေး၍ အနားယူကြမည့်သူတွေ အများ အပြား လာကြတော့မည် ပေါ့။

ခုချိန်မှာ ပင် သာမန် ကြက်သား ဝက်သားဟင်းများ နှင့် ထမင်းတစ် နပ်၊ တစ်ယောက်စာ တစ်ရာကျပ်၊ ပင်လယ်စာ၊ ငါး၊ ပုစွန်နှင့်ဆိုလျှင် သုံးရာ၊ သုံးရာ့ငါးဆယ်ကျပ်၊ ကျောက်ပုစွန် တစ်ကောင် နှစ်ထောင် ပတ် ဝန်းကျင်ဖြစ်နေလျှင် ထိုရက်များမှာ ဘယ်လောက်အထိ ဖြစ် လာလေ မ လဲ။

သို့သော် ထိုဈေးနှုန်းများကိုပင် သုံးစားမည့်သူတွေက ပိုမိုများ ပြား နေပြီး ထုတ်လုပ်သူနှင့် ဒေသခံများက မလုံလောက်မှာ စိုး၍ ခုကတတ ည်းက ကြိုတင်စုဆောင်း ပြင်ဆင်နေရသည် ။

ရေတက်ချိန် ပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်းများ မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ကမ်းခြေ ကို လာရိုက်ခတ် နေသည် ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပင့်သက်လား၊ သက်ပြင်း လား မသိသည့် အသက်ဝဝရှုမှုတစ်ခု သူ ပြုလုပ်လိုက်မိသည် ။

သူ့ဒေသမှာ လည်း သည် လိုပဲ အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး ဖြစ် နေရောပေါ့။

အင်းလေ.....သည် လိုပဲ၊ သည် လောက်ပဲဆိုသည့် စကားလုံး လောက်နှင့်ပင် လုံလောက် မည်မဟုတ်။ ပြောင်းစရာရှိလျှင် သူ့ဒေသက အဆပေါင်းများ စွာ ပြောင်းလဲနေမည်သာဖြစ်သည် ။

ဘာတွေပြောင်းလဲနေပြီလဲ၊

ဘယ်လောက်ပြောင်းလဲနေပြီလဲ.....

ချောင်းသာမရောက်ခင်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ထိုမေးခွန်း၊
ထိုအတွေးများ သည် ချောင်းသာမှာ တုန်းကကော၊ အခု ရန်ကုန်လေဆိ
ပ်ကနေ လားရှိုးလေယာဉ်ထွက်ချိန် စောင့်ဆိုင်းနေ ဆဲမှာ ကော
သို့ခေါင်းထဲမပြတ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ။

ထိုမေးခွန်း၊ ထိုသိလိုစိတ်များ အတွက် အဖြေကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြ
င်တွေ့ရဖို့ က အချိန် သိပ်မလိုတော့။

ခဏနေ၊ လေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီးသည် နှင့် နှစ်နာရီလောက်ကြာလျှင်
သူ လားရှိုးကို ရောက်တော့မည်။

လားရှိုးဆိုသည် က သူ့ဇာတိအရပ်၊ မြန်မာပြည်အရှေ့မြောက်ဒေသ
၏ မြို့တော်။

ပြောင်းလဲမှု၊ တိုးတက်မှုများ ရှိခဲ့လျှင် ထိုဒေသ၏ မြို့တော်က အသိ
သာဆုံး ဖြစ်မှာ အမှန်။

သူ ထိုဒေသသို့ ရောက်ချင်နေတာလည်း အမှန်။

သို့ရာတွင် တစ်ဘက်ကလည်း ထိုဒေသကို သူပြန်ရမှာ သိပ်ကြောက်
သည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အရှေ့မြောက်ဒေသဟု သူခြုံငုံခေါ်ခဲ့သော
မူဆယ်၊ မိုးကိုး၊ ပန်ဆိုင်၊ နမ့်ခမ်း၊ ကွတ်ခိုင် စသောနေရာများ သည် သူ့
ဇာတိ၊ သူကြီးပြင်းခဲ့ရာ အရပ်များ လည်း ဖြစ် သလို ထိုအရပ်ဒေသနှင့်
ဆက်စပ်နေသည့် သူ့အတိတ်အိပ်မက်ဟောင်းများ လည်း များ ပြားစွာရှိ
နေ ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအိပ်မက်များ ပြန်လည်နိုးထလာမှာ ကြောက်လွန်း၍ ပင် ထိုအရ
ပ်ဒေသသို့ ခုထိ သူ မပြန်ဖြစ်ဘဲ၊ ပြည်မတစ်ဝိုက်မှာ ပင်

ခိုအောင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ခုတော့ သူ့ခိုအောင်းနေ၍ မရတော့။

ကံကြမ္မာကော၊ တာဝန်ကပါ။ ထိုဒေသများ သို့ သူ့ကိုမပြန်မဖြစ်
တွန်းပို့လိုက်ကြသည်။ ။

သူ ပြန်ရတော့မည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် အရာရာ တော်တော်များများ ပြောင်းလဲ
နေပြီဆိုသည့်တိုင်၊ ထိုအရပ်ဒေသမှာ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲမသွားနိုင်မ
ည့် အရာတစ်ခုကတော့ သေချာပေါက် ရှိနေမှာ အမှန်။

ထိုအရာက အချစ်.....။

ဟုတ်သည်။ ။

အရာအားလုံး ပြောင်းလဲတတ်သည်။ ။

ပြောင်းလဲမှုတိုင်းမှာ တိုးတက်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းဆိုတာတွေ ရှိသ
ည်။ ။

သို့သော်..... အချစ်က မပြောင်းလဲတတ်။

မပြောင်းလဲတတ်သောကြောင့် အချစ်မှာ တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု
ဆိုတာလည်း မရှိ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အချစ်တစ်ခုသည် ခုတိုင်လည်း
မပြောင်းမလဲ ပုံမပျက် ရှိနေဆဲပင်။

ပြောင်းလဲခဲ့သည် မှာ ခံစားမှုသာဖြစ်သည်။ ။

ဟိုးတစ်ချိန်က အချစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့ခံစားမှုသည် ပျော်ရွှင်ခြ
င်းများ ၊ တက်ကြွ ခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ခုတော့ ကြေကွဲခြင်း၊ ရင်ထဲမှာ ဆွေးမြွေနာကျင်ခြင်းများ သာ ဖြစ်
နေရသည်။ ။

"လားရှိုးခရီးသည် များ လေယာဉ်ပေါ် တက်လို့ ရပါပြီ"

လေယာဉ်ကွင်း အမှုထမ်း၏ အသံက သူ့အတွေးကို ဖြတ်တောက်လို
က်သည်။ ။

ဇော်မိုင် သားရေအိတ်ကိုဆွဲ၍ ထရပ်လိုက်၏။

အပိုင်း တစ်

(၁၉၉၆၊ အရှေ့မြောက်ဒေသ)

၁။

"ကရင်.....ရင်.....ရင်.....ရင်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ"

မူးယစ်ဆေးဝါး တားဆီးနှိမ်နင်းရေး အထူးအဖွဲ့၊ ကြီးကြပ်သူ ဒုတိ
ယရဲမှူးထံသို့ အရှေ့ မြောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ် စစ်ဦးစီး (ဒုတိယတန်း)
ဗိုလ်မှူးထံမှ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ရောက်ရှိလာ သောအချိန်သည် ညနေ
ငါးနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။

ရုံးမှ ပြန်ရောက်ကာစ ဒုတိယရဲမှူးသည် နေအိမ်ရောက်၍ ရေမိုးချိုး

အနားယူရန်၊ အဝတ် ပင်မလဲရသေး၊ တယ်လီဖုန်းရှိရာပြေး၍
စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ရဲမှူးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"တိုင်းကိုအမြန်လာခဲ့ဗျာ။ အရေးကြီးတယ်၊ နယ်မြေရှင်းလင်းရေးနဲ့
ဘိန်းချက်စက်ရုံ တွေကိစ္စ၊ တပ်ကစစ်ကြောင်းတွေနဲ့ မူးယစ်တပ်ဖွဲ့ဝင်
တွေ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ လိုလို့ ၊ ခုချက်ချင်း နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းလာခဲ့ပါ့မယ်"

ဒုရဲမှူးက ဖုန်းခွက်ကိုပြန်ချရင်း သက်ပျင်းတစ်ချက်ချသည်။ ။

သွားပြီ.....။ စောစောက စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့သော အပန်းဖြေ၊ အ
နားယူမည့် အစီအစဉ် များအားလုံး လွင့်ပျောက်ပျက်စီးသွားပြီဟု နားလ
ည်လိုက်၍ ဖြစ်၏။

သို့သော်.....။

ထိုကိစ္စအတွက် မည်သို့မျှ ကြာရှည်စွာ စိတ်ပျက်နေ၍ မဖြစ်၊ ခုသတ
င်းက တော်ရိလျော်ရိ နေရာမှ ရောက်ရှိလာသော သတင်းမဟုတ်။ တိုင်း
စစ်ဌာနချုပ်က ရောက်ရှိလာသော သတင်းဖြစ်ပြီး တပ်မတော်စစ်ကြာ
င်းများ ဖြင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ။

သူနှင့်သူ့အဖွဲ့ဝင်များ သာမက၊ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ၊ ထောက်လှ
မ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပါ ခုချိန်ဆို သူလိုပင် ပျာယာခတ်ရတော့မှာ
သေချာနေသည်။ ။

ဒုတိယအကြိမ် သက်ပျင်းချသောအချိန်မှာ ဒုရဲမှူးသည် တိုင်းစစ်ဌာ

နချုပ်သို့ မောင်းနှင် နေသော မော်တော်ယာဉ်ပေါ် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏ ။

"ဗိုလ်ကြီး.....ဟိုရှေ့မှာ "

"တွေ့တယ်။ ဒါကြောင့်ရှေ့ကပွိုင့်ကား ရပ်သွားတာ၊ ခဏလေး၊ ကျွန်တော် ဗျူဟာမှူး ဆီ သတင်းပို့လိုက်မယ်"

မူးယစ်အထူးအဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ်၏ စကားမဆုံးခင် ထက်နိုင်က ဖြတ်ပြောပြီး သူတို့ စစ် ကြောင်းကို ဦးစီးလာသော လှုပ်ရှားအမှတ် (၂) စစ်ဗျူဟာမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးထံ လက်ထဲကစက်ဖြင့် သတင်းပို့လိုက်သည် ။

"ပျံလွှားမှ သီဟ၊ ပျံလွှားမှ သီဟ၊ ရှေ့ကတောလမ်းထဲမှာ ဘဲကင်နှစ် ကောင် ပျံပြေးတာ တွေ့တယ် ရထားလား"

"ရထားတယ်၊ အဲဒီနှစ်ကောင် မလွတ်စေနဲ့ ၊ ပျံလွှားဆက်လုပ်ပါ၊ ရထားလား"

"ရထား.....ရထား"

မနေ့ညနေ ရှစ်နာရီခွဲကတည်းက လားရှိုးမှ ထွက်လာခဲ့သော သူတို့ စစ်ကြောင်း သိန္နီ မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကွန်ဘောက်ရွာသို့ သည် မနက် ၄ နာရီ ၁၅ ခန့်မှ ရောက်သည် ။

ကွန်ဘောက်ရွာမှ ရည်မှန်းချက်နေရာသို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည် မှာ ဘာမှ မကြာသေး၊ တောင်ပေါ်တောလမ်းအတိုင်း ဖုံတထောင်းထောင်းနှင့် ဒလကြမ်းမောင်းနှင့်လာသော ပီကင်းဂျစ် နှစ်စီးကို ပွိုင့်ကားနှင့် သူတို့ ကားမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ဗျူဟာမှူး အမိန့်သံအဆုံးမှာ ထက်နိုင်က လက်ခံရရှိကြောင်း

အကြောင်းပြန်ပြီး ချက်ချင်း သူတို့ ကားကို ထွက်ခိုင်းသည် ။ ပွိုင့်ကား ကိုလည်း ဂျစ်နှစ်စီးနောက်လိုက်ရန် အချက်ပြ သည် ။

"ဒီကောင်တွေ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ အမိခံမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီကောင်တွေမှာ လက်နက်ပါမယ်။ ပြန်ချမယ်ထင်တယ်"

ဒုရဲအုပ်စုကားအဆုံးမှာ ထက်နိုင်က ဘေးအိတ်မှ ပစ္စုတိုကိုထုတ်၍ မောင်းတင်လိုက် ရင်း.....

"ချတော့လည်း ဘာမှုစရာလိုလဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ လဲ လက်ချည်းလာကြ တာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဟော.....ပြောရင်းဆိုရင်းတောင် ဇာတ်လမ်းကစပြီ"

ထက်နိုင်စကားမဆုံးခင် တလကြမ်းမောင်းနှင်နေသော ဂျစ်နှစ်စီးထံ မှ ပစ်ခတ်သံများ စကြားရသည် ။

"ဖေါင်း.....ဖေါင်း..... ဖေါင်း....."

"ဒိုင်း.....ဒိုင်း.....ဒက်.....ဒက်.....ဒက်....."

ချက်ချင်းပင် ပွိုင့်ကားဘက်မှ ပြန်ပစ်သံများ လည်း ကြားရသည် ။

ထက်နိုင်က ဝေလီဝေလင်း အမှောင်ထုကို ထိုးခွင်းထားသော ကား မီးရောင်ပျံ့နှံ့ရာ နေရာ တဝိုက်အား အကဲခတ်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး.....

"အဲဒီ ရှေ့လမ်းခွဲက ဖြတ်လိုက်စမ်းကျော်ဦး။ ရှေ့ကားနောက်က က ပိမလိုက်နဲ့၊ ခွဲထွက် ဖြတ်လိုက်"

ပြောရင်းပင်၊ ဘေးလမ်းခွဲအတိုင်း ထွက်လိုက်သည် နှင့် မြင်ကွင်းရှင်းသွားသော ဂျစ်နှစ်စီးဆီ ချိန်တွယ်၍ ကားအပြင်ကို ခေါင်း ထုတ်ပြီး လှမ်းပစ်သည် ။

နောက်ခန်းက ရဲဘော်များ ဆီက မောင်းပြန်အတွဲလိုက် ပစ်သံများ
လည်း ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

တောင်ပေါ်တောလမ်းတလျှောက်တွင် ပစ်ခတ်သံများ ဆူညံပဲ့တင်
ထပ်သွား၏။

"ကားနှစ်စီးစလုံး ရပ်သွားပြီဗိုလ်ကြီး၊ တစ်ကောင် ကားပေါ်က ဆင်း
ပြေးပြီ။ ဟော..... နှစ်ကောင်.....သုံးကောင်"

မြင်ရသမျှ မြင်ကွင်းကို ဘောလုံးပွဲကြေငြာသလို တလစပ်ပြောနေသ
ည့် ယာဉ်မောင်း ရဲဘော်၏ စကားကို ထက်နိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် နား
ထောင်မနေနိုင်တော့။

ကားပေါ်ကခုန်ဆင်း၍ ရပ်ထားသော ဂျစ်နှစ်စီးဆီ အပြေးတက်သ
ည်။

ထိုစဉ် ဂျစ်ကားများ ပေါ်မှ ထွက်ပြေးသော လူတစ်ယောက်ကို သေန
တ်ထိမှန် လဲကျသွား သည် ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။

"အားလုံး ရှစ်ယောက် ငါးယောက်မိထားတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ထွက်ပြေး
တာ သုံးယောက်၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ လှမ်းပစ်လို့ ရတယ်၊ နောက်နှစ်
ယောက်နောက် ကျွန်တော်တို့ ဆက်လိုက်သွား မယ်"

"အေး သွားတော့၊ ဒီကောင်တွေ ငါ့အဖွဲ့နဲ့ ထားခဲ့"

ရှေ့အဖွဲ့မှ ရဲဘော်များ ထွက်ပြေးသွားသူများ နောက်လိုက်ချိန်မှာ ငှ
တ်တုတ်လေးတွေ ထိုင်ပြီး ခေါင်းပေါ်လက်တင်ထားသော လူငါးယောက်
ကို ထက်နိုင်၏ အဖွဲ့က လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သေနတ်ထိမှန် လဲကျနေသူကိုလည်း
သူ့ရဲဘော်များက တွဲခေါ်လာ သည်။ ထိမှန်သွားသူက သေတော့မသေ။

တင်ပါးတဝိုက် ထိမှန်သွားပုံရသည်။ သွေးများ ရွဲနေ၏။

အားလုံးခြောက်ယောက်ဖြစ်သွားသော တရားခံများကို စုဝေးထားပြီး ထက်နိုင်နှင့် ဒုရဲအုပ်တို့က ဂျစ်များကို စစ်ဆေးရာ နံပါတ်လုံးဝတပ်မထားသော ပီကင်းဂျစ်များ ပေါ်တွင် သော့ ခတ်ထားသည့် သေတ္တာနှစ်လုံးစီအပြင် ပီနံအိတ်များ ဖြင့်ထည့်ထားသော အဖြူမှုန့်ပါ အထုပ်များအား တွေ့ရသည်။

မကြာခင် ဗျူဟာမှူးကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးသောအခါ သံသေတ္တာများ ထဲနှင့် ပီနံအိတ်များ ထဲမှ ဘိန်းဖြူမှုန့်ထုပ် စုစုပေါင်း ၄၁၇ ထုပ်ရသည်။

ယာဉ်နှင့်လူများကို ဆက်လက်ရှာဖွေရာ အမိ ၂၂ မောင်းပြန်သေနတ် ၃ လက်၊ ကျည် ၁၄၀ တောင့်နှင့် ကျည်ကပ်ငါးခုတို့ကို သိမ်းဆည်းရမိ၏။

၂။

အိုက်မောင် ဒုရဲအုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော လားရှိုး မူဆယ် မူးယစ်အထူး တပ်ဖွဲ့များတွင် စောစောပိုင်းကတည်းက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေသောသတင်းများ ရရှိနေသည်။

ပထမသတင်းက မူးယစ်ဆေးဝါး တရားမဝင် ချက်လုပ်သယ်ဆောင်ရောင်းဝယ်သူများသည် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းများက ဘိန်းချက်စက်ရုံများ ဖော်ထုတ်ဖျက်ဆီးခဲ့မှုများကြောင့် သူတို့ထံတွင် ရှိနေသော ဘိန်းဖြူ၊ ဘိန်းညို၊ ဓါတုဆေးရည်များကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် အမြန် သယ်ဆောင် ဖြန့်ဖြူးနေကြောင်းဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တစ်ဘက်နိုင်ငံသို့ တရားမဝင် တင်သွင်းသည့် လမ်းကြောင်းများကိုလည်း အထူး ပိတ်ဆို့အရေးယူနေသဖြင့် ပြည်တွင်းလမ်းကြောင်းများကို ပြန်လည်အသုံးပြုနေသည် ဆိုသော သတင်းများ လည်း ရသည်။ ။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် မူးယစ်ဆေးဝါး သယ်ဆောင်ရောင်းဝယ်သူတချို့သည် သူတို့ လက်ဝယ်ရှိ ဆူပါရဖ်ဗင်း ပါဂျဲရီး၊ ဟိုင်းလတ်၊ တောင်းအေ့စ်၊ လိုက်အေ့စ်၊ ဟိုက်အေ့စ် စသော မော်တော်ယာဉ်များကို မန္တလေးမြို့ရှိ ဘော်ဒီရုံတစ်ချို့တွင် လျှို့ဝှက်စွာ အံ့ဂှက်များ ပြုလုပ်နေကြ ကြောင်း သတင်းများကိုလည်း ရရှိသည်။ ။

သို့အတွက် ပြည်တွင်းလမ်းကြောင်းများ ဖြစ်သော မူဆယ်၊ လားရှိုး၊ မန္တလေးလမ်း ကြောင်း၊ ကွမ်လုံ၊ ဟိုပန်၊ လားရှိုး၊ မန္တလေးလမ်းကြောင်း၊ တန့်ယန်း၊ သီပေါ၊ ကျောက်မဲ၊ နောင်ချို၊ မန္တလေးလမ်းကြောင်းများ တွင် သတင်းပါ ယာဉ်အမျိုးအစားများအား အထူးသတိထား ကြပ်မတ် စစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ ။

အိုက်မောင်ပါဝင်သော လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့က လားရှိုးအဝင် စစ်ဆေးရေးစခန်းတွင် တာဝန် ယူရသည်။ ။

ထိုနေ့က လားရှိုးမြို့အဝင် အမှတ်(၁) ဝန်တင်တပ်အနီး စုပေါင်းရှာဖွေစစ်ဆေးရေးစခန်း အရပ်ခေါ် အေတီဂိတ်တွင် အိုက်မောင်တို့ အဖွဲ့ နံနက် (၆)နာရီကတည်းက တာဝန်ကျနေခဲ့သည်။ ။

အေတီဂိတ်ဆိုသည် က တကယ့်ကို စုပေါင်းထားသည့် စုပေါင်းရှာဖွေစစ်ဆေးရေး ရေးစခန်းဖြစ်သည်။ ။ တစ်ဘက်နိုင်ငံနှင့် ခြံစည်းရိုးလေး ချောင်းကူးတံတားလေးသာ ခြားနေပြီး မိုင် ပေါင်းများ စွာဆိုသလို နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်စပ်လျက် ဘာအတားအဆီးမှ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသော

နယ်စပ် ဒေသများမှ လမ်းအသွယ်သွယ်ကို တစ်လမ်းချင်း လိုက်ပိတ်ပင် စစ်ဆေးနေ၍ မရ။

အပိတ်အဆို့၊ အစစ်အဆေးမရှိဘဲ ဒလဟော ဝင်ထွက်ခွင့်ပေးထား၍ လည်း မရ၊ ကိုယ့် နယ်မြေဒေသ၊ ကိုယ့်အချုပ်အခြာအာဏာနှင့် ကိုယ့်ဥပဒေ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံသားများ ၏ အခွင့်အရေး စသည် တို့ ကို အကာအကွယ်၊ လုံခြုံမှုပေးနိုင်စွမ်းရှိဖို့ လိုသည် ။

တားဆီးပိတ်ပင်စစ်ဆေးခြင်းသည် ရန်သူမိတ်ဆွေမခွဲခြား။ မည်သည့်နိုင်ငံတိုင်းမဆို၊ ကိုယ့်လုံခြုံရေး၊ ကိုယ့်ဥပဒေ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံသားအားလုံးအတွက် လုပ်ဆောင်မြဲလုပ်ငန်းဖြစ်သည် ။

လားရှိုးသည် နယ်စပ်ဒေသ ဝင်လမ်းထွက်လမ်း အတော်များများ လာရောက်စုဆုံသော နေရာ။ ထိုနေရာမှာ ဥပဒေမဲ့ လူဝင်လူထွက်များ အတွက် လဝက၊ ဥပဒေမဲ့ ကုန်သွယ်မှုများ အတွက် အကောက်ခွန်၊ နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေး၊ မူးယစ်အထူးအဖွဲ့ စသည် များ အပြင် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် များ ဖြစ်သော ပြည်သူ့ရဲ၊ ထောက်လှမ်းရေး၊ တပ်မတော်သားများ လည်း ရှိနေကြသည် ။

ထိုအတိတ်ခေါ် လားရှိုးစုပေါင်းရှာဖွေစစ်ဆေးရေးစခန်းတွင်းသို့ ၄က/အကွရာတပ် တိုယိုတာတောင်းအောင် အမျိုးအစား ပေါင်မုန့်ကားဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ ညနေ ၄းနာရီခန့် ဖြစ်သည် ။

ထိုကားကို ပထမဆုံးစစ်ဆေးသူမှာ အိုက်မောင်ဖြစ်သည် ။

အိုက်မောင်က ကားပေါ်ပါလာသော ယာဉ်မောင်းအပါအဝင် လူ ၅ဦးကို မေးမြန်း စစ်ဆေးနေဆဲ၊ ရဲအုပ်အဆင့်ရှိ သူတို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရောက်လာသည် ။

"ဘာထူးခြားလဲ ကိုအိုက်မောင်"

"ကျွန်တော် ဒီကားကို နည်းနည်းမသင်္ကာဘူးဆရာ၊ သေချာစစ်ဆေးချင်တယ်"

"ကောင်းတယ် ကိုအိုက်မောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးစစ်မယ်"

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်က အိုက်မောင်ကိုပြောပြီး ကားကိုတစ်ပတ်ပတ်ကြည့်သည်။ ။ ထို့နောက် နောက်ဖုံးတံခါးကိုဖွင့်ခိုင်း၍ ခင်းထားသော သားရေပြားကိုလှန်ပြီး ကြမ်းခင်းသံပြားကို ခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒေါက် ဒေါက်"

ရဲအုပ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်မှောင်ရေးရေးတင်းသွားသည်။ ။ အမှန် ကားအခင်း၏ သာမန်ကြမ်းခင်းကို ခေါက်ကြည့်ပါက ထွက်ပေါ်လာရမည့်အသံမျိုးမဟုတ်။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

ရဲအုပ်က အခြားနေရာများကိုပါ လှည့်၍ နေရာအနှံ့ခေါက်ကြည့်သည်။ ။ သေချာပြီဆို သည် နှင့်.....

"ကိုအိုက်မောင်.....အဲဒီကားပေါ်ကလူတွေကို တစ်ယောက်မှ မဆင်းစေနဲ့၊ သူတို့ ကားမှာ ကြမ်းခင်းက နှစ်ထပ်၊ အံ့ဂွက်တွေပါလာတယ်"

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်၏ စကားအဆုံးတွင် ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ် အပျက်များက မြန်ဆန်သည်။ ။

ရဲအုပ်၏ စကားအဆုံးမှာ ယာဉ်မောင်းက ကားတံခါးကို ဆတ်ခနဲတွ

နံးဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်း သည် ။ အခြားတစ်ဘက်နှင့် နောက်ခန်းမှ လူနှစ်ယောက်ကလည်း အပြင်ကို တဟု န်ထိုး ခုန်ထွက် သည် ။

ကားပေါ်ပါ ကျန်နှစ်ယောက်နှင့် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကြောင်နေဆဲ အောက်ရောက် နေပြီဖြစ်သော ထိုသုံးယောက်က ခြေကုန်သုတ်ထွက်ပြေးသွားသည် ။

ထိုအခြင်းအရာကို ပထမဆုံး သတိဝင်လှုပ်ရှားသူက အိုက်မောင်။

အိုက်မောင်က နောက်ထပ်စက္ကန့်ပိုင်းမှ ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ပွင့်နေသော ယာဉ်မောင်း တံခါးဘက်မှ ကားပေါ်တက်ပြီး ကျန်နှစ်ယောက်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ချယ်ထားလိုက်သည် ။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ငြိမ်ငြိမ်နေ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့ "

ထိုအချိန်မှာ ပင် သူ့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် သူတို့ အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသော ရဲတပ်ကြပ်ကြီး နှစ်ယောက်နှင့် ရဲကြပ်တစ်ယောက်ကလည်း ကားပေါ်တက်ပြီး နေရာယူလိုက်သည် ။

နောက်ဘက်ကလူနှစ်ယောက်ကိစ္စ သူပူစရာမလိုတော့သဖြင့် အိုက်မောင်က သေနတ် ပြန်သိမ်း၍ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံတွင် ရှေ့ပြန်လှည့်ထိုင်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း စုန်ပြေးနေသော ဒုစရိုက်သားသုံးယောက်ကို တစ်ချက် ကြည့်၍ ပြုံးသည် ။

ခြေနင်းလီဗာကိုလည်း ခပ်သာသာလေး ဖိနင်းလိုက်သည် ။

ကားက မကြာခင် ထိုသုံးယောက်ကို မီလာ၏။

ကားပေါ်တွင် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်သာကျန်ခဲ့ပြီး၊ အိုက်မော

င်နှင့် သူ့ဆရာအပါ အဝင် လေးယောက်သား ခုန်ဆင်း၍ ဘယ်ပြေးရမည်မှန်းမသိဖြစ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်ကို ရှေ့ကနေဖြတ်ကာ တားလိုက်သည်။ ။

ကျန်နှစ်ယောက်က အသာတကြည်အဖမ်းခံသော်လည်း အိုက်မောင်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ သော ယာဉ်မောင်းက ကလန်ကဆန်လုပ်ပြီး ပြန်ခုခံသည်။ ။

အိုက်မောင်နှင့် ယာဉ်မောင်းတို့ နှစ်ယောက် ထိုနေရာတွင် လျှပ်တပြက် စိန်ခေါ်လက်ဝှေ့ပွဲ လေးတစ်ခု ဒိုင်လူကြီးမပါဘဲဆင်နွှဲပြီးမှ ပုံလဲသွားသော ယာဉ်မောင်းကို မှောက်လျှက်ထား လက်နောက်ပစ်အနေအထားဖြင့် လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ရသည်။ ။

အားလုံးပြီးပြီဆိုမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ၊ အကောက်ခွန်ဝန်ထမ်းများ ၊ သက်သေများ ရှေ့မှောက် မှာ တောင်းအခွန်ကား၏ ကြမ်းခင်းများကို ခွာယူစစ်ဆေးရှာဖွေသည်။ ။

ကြမ်းခင်းအောက် အံ့ဂှက်များ ထဲမှ ဘိန်းဖြူဘလောက်တုံး အတုံး ၁၀၀၊ စုစုပေါင်း အလေးချိန် ၆၅.၇၉၂၅ ကီလိုကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်၏။

အိုက်မောင်တို့ ဖမ်းဆီးရမိသော ယာဉ်မောင်းအမည်က ရှောက်လီဖြစ်သည်။ ။

ကျန်လေးယောက်မှာ မျိုးဝင်း(ခေါ်) အားမိန်၊ မြအောင် (ခေါ်) ကျောက်မင်း၊ စိုင်းစိုး ကြည်နှင့် စိုင်းလှဝင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ထိုငါးဦးကို စစ်ဆေးရာမှ စိတ်ဝင်စားဘွယ်ရာ ဖြစ်စဉ်များ အောက်ပါအတိုင်း ပေါ်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။

ယာဉ်မောင်းသူ ရှောက်လီသည် ထို ၄က/တိုယိုတာတောင်းအခွန်

ကား၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ရှောက်လီက ၁၉၉၄ ခုနှစ်လောက်ကစ၍ ဖားကန့်တွင် ကျောက်ကုန် ကူးရင်း ပိုက်မိ လာသောငွေဖြင့် ထိုကားကို ၁၁ သိန်းပေးပြီး ဝယ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု အစစ်ခံသည်။ ။

မန္တလေးမြို့ ၁၆ လမ်းနှင့် လမ်း ၈၀ ထောင့်ရှိ ကားပြင်ရုံတစ်ခုမှာ ကြမ်းခင်းအံ့ဂှက်များ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ။

အဖမ်းခံရသည့်နေ့မတိုင်ခင် ၁၅ ရက်က မူဆယ်မြို့နယ် မန်ဝိန်း ကျေးရွာနေ အားလင်း ဆိုသူထံ သွားရောက်လည်ပတ်ရာမှ နမ့်အွန်ရွာမှ ချန်တိတ်နှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့သည်။ ။ ချန်တိတ်နှင့် ဘိန်းဖြူကယ်ရီ လုပ် ပေးရန်လည်း သဘောတူခဲ့ပြီး လားရှိုးသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။

အဖမ်းမခံရခင်တစ်ရက်အလိုကျမှ ရှောက်လီသည် လားရှိုးမှ မျိုးဝင်းနှင့် မြအောင်တို့ ကိုခေါ်၍ ထိုကားဖြင့် မူဆယ်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ။ မူဆယ်တွင် စိုင်းစိုးကြည်နှင့် စိုင်းလှဝင်းတို့ ကိုပါခေါ်၍ ထိုည ၈ နာရီ တွင် နမ့်အွန်သို့ရောက်ပြီး ချန်တိတ်အိမ်၌ ညအိပ်ခဲ့သည်။ ။

ချန်တိတ်အစီအစဉ်က ရှင်းသည်။ ။

နမ့်အွန်မှ မူဆယ်ဘက်သို့ ၁၅ မိနစ်လောက်သွားပြီး ချိန်းသည့်နေရာ တွင် ပစ္စည်းယူရ မည်။ မြင်းတစ်ကောင်နှင့် လူနှစ်ယောက် ပစ္စည်းလာပို့ မည်။ သယ်ခ ငွေ ၇ သိန်းခွဲပေးမည်။ မန္တလေး သို့ ပို့ပေးရမည်။

ရှောက်လီ သည် လောက်တော့မအ။ သည် ငွေနှင့် မန္တလေးအထိ ပို့မ ပေးနိုင်၊ လားရှိုးအထိ ပဲ ပို့ပေးနိုင်မည်ပြောသည်။ ။ သို့ဖြင့် လားရှိုး သီရိ ရွှေလီတည်းခိုခန်းအထိ ပို့ဆောင်ပေးရန်သာ သဘောတူပြီး သီရိရွှေလီ တွင် ချန်တိတ်၏ လူတစ်ယောက်က ပစ္စည်းလာယူမည်ဟု ချိန်းထားခဲ့

သည်။

ထိုည ဆယ့်နှစ်နာရီတွင် ရှောက်လီနှင့် မျိုးဝင်းတို့ နှစ်ယောက် ချန်တိတ်ပြောသည့် နေရာသို့ သွားရောက်ပစ္စည်းယူပြီး နောက်နေ့မနက် ၅ နာရီတွင် နမ့်အွန်ပြန်ရောက်သည်။

နမ့်အွန်တွင် မြအောင်နှင့် စိုင်းနှစ်စိုင်းကိုခေါ်ပြီး လားရှိုးလာခဲ့ရာမှ ညနေ ငါးနာရီတွင် အေတီဂိတ်၌ အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအစစ်ခံချက်မှ နေ အိုက်မောင်တို့ အဖွဲ့အတွက် အစသုံးစ ထွက်လာသည်။

တစ်စက မန္တလေးမှ အဆက်အသွယ်ကိစ္စ။

မူလက ချန်တိတ်နှင့် ရှောက်လီဆွေးနွေးစဉ်က ရှောက်လီ ထိုပစ္စည်းများကို ပို့ရမည့် နေရာသည် မန္တလေး။

မန္တလေး ၆၂ x ၆၃၊ သိပ္ပံလမ်းအဝိုင်းအနီးသို့ ည ၇ နာရီနှင့် ၁၁ နာရီကြား ပို့ဆောင်ပေး ရန်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုအချိန်တွင် လာယူမည့်လူက လားရှိုးအမှတ် ၆ ရပ်ကွက် အားမင်ဆိုသူဖြစ်သည်။

ဒါကတစ်စ။

နေ့ ၁ က ၁ တ ၁ စ ၁ မ ၂ ၁ ရှောက်လီက မန္တလေးအထိ ပို့မပေးနိုင်ကြောင်းပြောသည့်အခါ လားရှိုး သီရိရွှေလီတွင် လက်လွှဲပေးဖို့ ချိန်းခဲ့သည်။ သီရိရွှေလီတွင် လာရောက်ဆက်သွယ်မည့် လူကိုတော့ ရှောက်လီတို့ လည်း အမည်မသိ။

နောက်ဆုံးတစ်စကတော့ နမ့်အွန်ကျေးရွာမှ ချန်တိတ်ဖြစ်သည်။

သို့အတွက် ထိုကွင်းဆက်အစများ ဆက်လက်ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အို

က်မောင်တို့ မူးယစ် အထူးအဖွဲ့နှင့် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပူးပေါင်းပြီး အစီအစဉ်သုံးခု တစ်ပြိုင်တည်းလုပ် သည် ။

အစီအစဉ်တစ်က ဖမ်းမိထားသော ၄က/တောင်းအောင်ကားကို အသုံးပြု၍ သီရိရွှေလီ တည်းခိုခန်းမှ နေ လာရောက်ဆက်သွယ်မည့် အဆက်အသွယ်ကို ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းဆီးရန်။

အစီအစဉ်နှစ်က အမှတ် ၅ ရပ်ကွက်မှ အားမင်ဆိုသူကို ဖမ်းဆီးရန်။

အစီအစဉ်သုံးကတော့ မူဆယ်မူးယစ်အထူးအဖွဲ့ကို အကြောင်းကြား၍ နမ့်အွန်ရွာမှ ချန်တိတ်ကို ဖမ်းဆီးရန်ဖြစ်သည် ။

အစီအစဉ်တစ်နှင့် နှစ်ကတော့ အလဟဿဖြစ်သွားသည် ။ သီရိရွှေလီသို့ မည်သူမှ လာရောက်ဆက်သွယ်ခြင်းမရှိသလို အားမင်မှာ လည်း ခရီးထွက်နေကြောင်းသာ စုံစမ်းရသည် ။
အားမင်အိမ်ဝင်ရှာတော့လည်း ဘာမှ မတွေ့။

အစီအစဉ်သုံးကတော့ အပြည့်အဝနီးပါးပင် ထိရောက်မှုရှိခဲ့သည် ။

လားရှိုးမူးယစ်အထူးအဖွဲ့မှ အကြောင်းကြားချက်အရ မူဆယ်မူးယစ်အထူးအဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့ ဝင်များ သည် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ နှင့် ပူးပေါင်း၍ နမ့်အွန်ကျေးရွာသို့ ချက်ချင်းထွက် ခဲ့သည် ။

နမ့်အွန်ရောက်သည် နှင့် ချန်တိတ်အိမ်အနီးတဝိုက်တွင် ဗယ်ညာ၊ ကိုက် ၃၀၀ အကွာမှ နေ၍ အဝေးပြေးကားသမားများ ပုံစံဖြင့် တစ်မျိုး၊ ကင်းပုန်းပပ်၍ တစ်မျိုး စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုသည် ။

သုံးနာရီလောက် စောင့်ကြည့်၍ မထူးခြားသည့်အပြင် ချန်တိတ်မှာ လည်း ရွာမှာ မရှိဘဲ လုံထန်ရွာဘက် ထွက်သွားသည် ဟု သိရသဖြင့် ရွာလူကြီးများ နှင့်အတူ ချန်တိတ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက် ရှာဖွေတော့သည် ။

ချန်တီတံအိမ်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါး တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့သော်လည်း ချန်တီတံဇနီး၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ နမ့်အွန်ရွာ ကားလမ်းအနောက်ဘက်တစ်မိုင်အကွာရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် မူးယစ် ဆေးဝါးများ ရှိနေကြောင်း သိရသည်။ ။

ထိုရွာသို့ ချက်ချင်းလိုက်၍ ရွာလူကြီးများ နှင့် ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး၊ ဧည့်သည် တစ်ယောက်အပြင် အိမ်ဝင်းအတွင်း သက်ငယ်များ ဖြင့်ဖုံးအုပ်ထားသည့် ဆာလ်ဖြူရစ် အက်စစ် ၅ ဂါလံဝင် ပလပ်စတစ်ပုံး ၁၁ ပုံး၊ စုစုပေါင်း ၅၅ ဂါလံကို သိမ်းဆည်းရရှိသည်။ ။

ထို့ပြင် အိပ်ခန်းကုတင်အောက်တွင် ရှိနေသည့် ကျောပိုးအိတ်အစိမ်းရောင် ၄ လုံးဖြင့် ထည့်ထားသော ဘိန်းဖြူဘလောက်တုံးအတုံး ၁၀၀၊ စုစုပေါင်း အလေးချိန် ၃၈ ကီလို၊ မြန်မာငွေ ၃၃ သိန်း၊ ကီလိုချိန်ခွင်တစ်ခု ။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းတွင်းမှ အမ် ၂၁၊ အမ် ၂၂၊ အမ် ၂၃ သုံးမျိုးသုံး ကျည်ဆံ ၃၃၃ တောင့် ထပ်မံသိမ်းဆည်းရပါသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသဖြင့် ထိုလူကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေး ရာ၊ ကိုယ်ပေါ်မှ အမ် ၂၀ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်၊ ၎င်းကျည် ၁၄ တောင့်၊ ကျည်ကပ်တစ်ခု၊ လမ်း လျှောက်စကားပြောစက်တစ်လုံး ထပ်မံရရှိလိုက်ပြန်၏။

အပိုင်းနှစ်
(ဇော်မိုင်)

၁။

"ကော်ဖီသုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်ရှင်"

လေယာဉ်မယ်လေး၏ ကြည်လင်ချိုမြသောအသံကြောင့်
သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လေယာဉ်မယ်လေးက အပြုံးနှင့်အတူ ခါးညွတ်ပြီး ကော်ဖီခွက်များ
စီတင်ထားသည့် လင်ဗန်းလေးကို ထိုးပေးသည်။ ။

သူက ခေါင်းခါ၍

"မသောက်တော့ပါဘူး.....ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်.....ခွင့်ပြုပါဦး"

လေယာဉ်မယ်ကလေးထွက်သွားသည် နှင့် သူစောစောကအတိုင်း
လေယာဉ်မှန်ပြတင်း မှ နေ့ မြင်သာသလောက် ပြန်ငေးကြည့်သည်။ ။

နွေဦးပေါက်နေပြီမို့ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်များ ထူထူပိတ်ပိတ်
များများ စားစား ရှိမနေတော့။ အပေါ်မှ ကောင်းကင်ပြာပြာ ကြည်ကြည်
ညိုညိုနှင့် မျက်နှာပြင်ပိုင်းခြားထားသလို ဖြူဖြူ ပါးပါး အထပ်တစ်ခုအ
နေနှင့်သာ ရှိနေသည်။ ။

တိမ်လွှာပါးသည် မို့ အောက်ခြေမှ ပျမ်းမျှအမြင့်ပေ သုံးလေးထောင် ရှိနေသော တောင်စဉ် တောင်ထပ် အထပ်ထပ်ကြီးကို လေယာဉ်ပေါ်အမြင့်ပေတစ်သောင်းကျော်မှ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေ ရ သည် ။

ရန်ကုန်လေဆိပ်မှ လေယာဉ်တက်ခဲ့ပြီး တစ်နာရီကျော်ကျော်လော က်မှာ ကုန်းပြင်မြင့်၏ တောင်တန်းများကို စမြင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ လောကတွင် သူ့အချစ်ဆုံး သက်မဲ့အရာများမှာ ထို တောင်စဉ်တောင်တန်း ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးသာဖြစ်သည် ။

သို့သော်.....ထိုဒေသနှင့် ဝေးလံသောအရပ်၌ သူနှစ်ပေါင်းများ စွာ သွားရောက်နေထိုင် ခဲ့သည် ။ သူတို့ ကို သူစိမ်းကား၍ တော့ မဟုတ်။

ထိုသက်မဲ့ တောင်စဉ်တောင်တန်းကုန်းပြင်မြင့်ကြီးမှာ မုန်းတီးစိမ်း ကားစရာဟူ၍ ဘာအပြစ်မှ မရှိ။ ကျောက်တုံးများ ၊ မြေကြီးများ ဖြင့် ရောပြွမ်းမြင့်မောက်လှပနေသော ထိုကုန်းပြင် မြင့်ကြီးသည် သူ့ထံမှီခို အားထားနေကြသော သက်ရှိလူသားများ အတွက် စားစရာများ ၊ ဝတ်စ ရာ များ ၊ နေစရာများကို တစ်နည်းနည်းနှင့် အဆင်ပြေအောင် အစွမ်း ကုန်ကြိုးစားပံ့ပိုးထောက်ပံ့ခဲ့သည် ပဲ ဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့လည်း ထိုလူသားများ ၏ အမြင်ပသာဒ၌ ပါ အမြဲလှပသာ ယာနေအောင် သူ့ချော တာဝန်ကျေခဲ့ပါသည် ။

တာဝန်မကျေ အပြစ်ရှိခဲ့သည် က လူသားများ သာဖြစ်သည် ။ သည် မြေသည် ရပ်မှာ ပင် ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူများ လည်း ပါသည် ။ အခြားတစ်ပါးသော အရပ်ဒေသမှာ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်း ခဲ့ပြီး သည် မြေ သည် ရပ်ကို ပြောင်းရွှေ့မှီခိုနေကြသူများ လည်း ပါသည် ။

တကယ်တော့ အားလုံးမှာ အပြစ်မကင်းကြ။ အပြစ်ကြီးသူနှင့် အပြစ်ငယ်သူသာ ကွာခြားသည်။ ။

"ဟင်း"

အတွေးနှင့်အတူ ရင်မောလာခြင်းကြောင့် ဇော်မိုင်ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ရင်း သက်ပျင်း ချလိုက်သည်။ ။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် ကုန်တော့ ကုန်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

အပြစ်များ ၊ အမှားများ မြင်တွေ့သွားကြပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏ သမိုင်းစာမျက်နှာ များအားလုံးကို စာအုပ်သစ်နှင့် အသစ်တစ်ဖန်ပြန်လည်ရေးသားနေကြပြီလဲ ဖြစ်သည်။ ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း မေ့လို့ ရသလောက် ဘဝစာမျက်နှာဟောင်းများကို မေ့ပျောက်ထား ခဲ့နိုင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော်.....ဒါတွေက အိပ်မက်သဖွယ် အငွေ့မျှ ဖြတ်သန်းခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ခုလို တောင်စဉ်တောင်တန်း ထူထပ်ပြွတ်သိပ်သော ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးကို တစ်ကျော့ပြန် မြင်လိုက်ရသည့် ခဏမှာ တော့ အရာအားလုံးကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ ။

ဘာအညှိုး၊ ဘာအာဃာတမှ ရှိနေ၍ တော့မဟုတ်။

သို့သော်.....အတိတ်သမိုင်းထဲကနေ အနာဂတ်အတွက် သင်ခန်းစာများ ထုတ်ယူနိုင်ရန်၊ ကုန်လွန်ပြီးသောအဖြစ်များ ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့မှတ်တမ်းလေးများ နှင့် သူတော့ ရှိနေသင့်သည်။ ။ ထိုအတွေးနှင့်အတူပင် သူ့စိတ်များကလည်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်အချိန်ကာလများ ဆီရောက်ရှိသွားသည်။ ။

အချိန်ကာလအားဖြင့် လွန်ခဲ့သောအနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ဖြစ်၏။

နေရာဒေသအားဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့မြောက်ပိုင်း မိုးကိုးဒေသ။

၂။

"လူလေး.....မြန်မြန်လျှောက်စမ်းပါကွာ ခေါင်းပေါ်က နေကပူ၊
နောက်ကြောင်းမအေး လို့ စိတ်ကလဲပူ၊ အပူတွေများ ရတဲ့ အထဲ မင်းက
တုံ့နှေးတုံ့နှေးနဲ့ တော်ကြာ လိုရာမရောက်ဘဲ သေရွာ ရောက်နေပါဦးမ
ယ်"

"ကျွန်တော်လဲ လျှောက်နေတာပါပဲ အဘရာ၊ ဒီထက်လဲမြန်အောင်
မလျှောက်နိုင်တော့ ဘူး၊ ခြေထောက်တွေ ညောင်းကိုက်နေပြီ"

"အင်း.....ညောင်းတာကိုက်တာကတော့ ညောင်းမှာ ကိုက်မှာ ပေါ့
လူလေးရာ၊ မနက် လင်းအားကြီးကတည်းက လျှောက်လာရတာ၊ ခု
မွန်းပဲတည့်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူလေးကော၊ အဘ ကော ဘေးကင်းတဲ့ နေ
ရာရောက်ဖို့ က အတော်ကြီး သွားရဦးမှာ ကွ၊ မင်းပျော့နေလို့ မရဘူး"

အဘက ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း ဇော်မိုင်ကို ဒရွတ်ဆွဲ
မတတ် အတင်း ဆွဲခေါ်သည် ။

မှန်တာပြောရလျှင် ထိုအချိန်မှာ ဇော်မိုင်.....ထိုခရီးကို ဆက်လျှောက်
ချင်သောစိတ်ပင် မရှိတော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု
မှာ ပစ်လွှဲ၍ အိပ်လိုက်ချင်စိတ်သာရှိတော့သည် ။ သူတို့ လျှောက်ခဲ့သော
ခရီးက နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ အဘပြောသလို
မနက်လင်းအားကြီး ကတည်းက ခုချိန် မွန်းတည့်အထိ မရပ်မနား
လျှောက်လာခဲ့ရသည် ။

လျှောက်လာခဲ့ရသောလမ်းကလည်း မြေညီညီ လမ်းသာသာမျိုးမဟုတ်

တံ၊ ခလုတ်ကန် သင်းများ လှသည့် ခြေလျင်တောလမ်းထဲမှာ တောင်တက် တောင်ဆင်းလုပ်၍ သွားနေရခြင်းဖြစ် သည် ။

"အဘ"

"ဘာလဲ လူလေး"

"အဘ ကျွန်တော့်ကိုပို့မယ့် ကွတ်ခိုင်ဆိုတာက အဝေးကြီးလိုသေးလား"

အဘက နဖူးမှ ချွေးများကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည့် သဘက်နှင့် သုတ်ရင်း.....

"လိုသေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့စိတ်ထင် ဒီနေ့တောင် ရောက်မယ်မထင်ဘူး၊ လမ်းမှာ တင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့ညနေလောက်မှ ရောက်မယ်ထင်တယ်"

"ဟာ.....သေရောပေါ့အဘရာ"

"အေး.....သေခါမှ သေလို့ ပဲ သဘောထားရမှာ ပဲ လူလေး၊ အဲဒီကိုမသွားပဲ ရွာမှာ မင်း ဒီတိုင်း လူညွန့်တုံးသွားမှာ ထက်စာရင်တော့ သေတာက အများကြီးပိုကောင်းတယ်၊ မသေရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့"

"ဟူး"

ဇော်မိုင်က အရွယ်နှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်သော သက်ပျင်းကြီးတစ်ခုကို ချသည် ။

ထိုအချိန်က သူ့အသက်သည် ခြောက်နှစ်သားသာရှိသေး၏။

"ငါတော့ လူလေးကို ကွတ်ခိုင်က ငါ့သူငယ်ချင်း ဇော်ဆန်ဖုန်းတို့ ဆီ မရောက်ရောက် အောင် ပို့ထားတော့မယ် နန်းမိုင်။ လူလေးကို ဒီမှာ ဆ

က်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးလလောက်ကတည်းက အဘက အမေ့ကို ပြောပြောနေသော စကား များ ဖြစ်သည်။ ။

"ဖြစ်ပါ့မလား ဇော်ခန်း၊ သူတို့ က နင့်ကိုရန်ရှာမှာ ပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင်ကော ဇော်ဆန်ဖုန်း တို့ က လူလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ့မလား"

"ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပြီး သေချာအပ်ခဲ့မှာ ပေါ့ နန်းမိုင်ရာ။ ဒီလောက်လေးမှ အားမကိုး ရရင်လဲ ဇော်ဆန်ဖုန်းကို သူငယ်ချင်းလို့ ငါက ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတော့မှာ လဲ၊ နောက်ပြီး"

"နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လဲ ဇော်ခန်း"

"နောက်ပြီး ငါက လူလေးကိုပို့ပြီး ဒီတိုင်းမနေပါဘူး။ ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ ပို့ပေးမှာ ပေါ့"

"လူလေးကို ကွတ်ခိုင်ဘာဖြစ်လို့ ပို့ချင်တာလဲဇော်ခန်း"

"ပညာသင်ဖို့ ပေါ့ကွယ် တို့ ဆီမှာ ပညာသင်စရာ ဘယ်မှာ ကျောင်းရှိလို့ လဲ။ သူတို့ ပြော တော့ ဒီဖောက်ပြန်တဲ့ အစိုးရ သင်ပေးတဲ့ ပညာဘာပညာမှ သင်စရာမလိုဘူး.....တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ အိုက်လိတ်ဆိုတဲ့ ကောင်က သူ့သားသမီးတွေကျတော့ ရန်ကုန်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ပို့ပြီး ဟိုမှာပဲ ကျောင်းထားတာ"

အဘနှင့်အမေက ရွယ်တူ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းများ မို့ ခုလည်း နင်၊ ငါနှင့်ပင် ပြောကြသည်။ ။

အဘပြောသည့် အိုက်လိတ်ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က သည် ဒေသ၏ စစ်ရေးတာဝန်ခံဆိုသော သူ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က သူတို့ ဒေသသည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ ရှိ ရုံသာရှိပြီး ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအရ ဖွဲ့စည်းထား သည့် အစိုးရလက်အောက်၌ မရှိ။

အစိုးရ၏ ပိုင်နက်မဟုတ်သလို၊ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားစီရင် ရေး၊ ဥပဒေပြုရေး စသည့် မည်သည့်အာဏာစက်မှ သက်ရောက်ခြင်းမ ရှိ။ အလားတူ အစိုးရ၏ နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်း များမှ လည်း ဘာအကျိုးခံစားခွင့်မှ မရ။

သူတို့ ဒေသကို သောင်းကျန်းသူများက သိမ်းပိုက်ထားသည် ။

ထိုစဉ်က ဇော်မိုင် ဘာမှ မယ်မယ်ရရမသိသေးသော်လည်း နောင် သောအခါ သိလာသော အချက်များ အရ၊ သူတို့ ဒေသကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် နေသူများမှာ ဗကပနှင့် ဗကပလက်အောက်ခံ အဖွဲ့ အစည်းများ ဖြစ်သ ည် ။

အရှေ့မြောက်ဒေသတွင် ၁၉၆၈ ခုနှစ်လောက်ကစ လှုပ်ရှား၍ ၁၉၇ ၀ ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင် တွင် ကျူကုတ်(ပန်ဆိုင်း)ကို ဗကပတို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့ သည် ။ ထိုအချိန်ကစ၍ အရှေ့မြောက်ဒေသတစ်ခု လုံးကို သောင်းကျမ်း သူဗကပတို့ က ဒေသခံလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းများ နှင့် ပူးပေါင်း၍ စိုးမိုးရန် ကြံခဲ့သည် ။

သို့သော် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကွမ်းလုံ ရက် ၄၀ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားပြီး ထိုတိုက်ပွဲကြီးတွင် ဗကပတို့ မရှုမလှရှုံးနိမ့်သွား သောကြောင့် ထိုအကြံအစည်ကြီး ပျက်သွားခဲ့ရ သည် ။

သို့သော် ထိုအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ အုပ်ချုပ် ရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးအပြင် ပညာသင်ကြားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စသော လူမှုရေးလုပ်ငန်းရပ်များ ထိရောက်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်သောမြို့

မှာ ကွတ်ခိုင်နှင့် နမ့်ခမ်းတို့ သာရှိသည်။

သို့အတွက်ဇော်မိုင်ကို ပညာသင်ကျောင်းထားပေးချင်သော အဘက ဇော်မိုင်ကို ကွတ်ခိုင် သို့ ပို့ချင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘက သူ့ဆန္ဒကို အချိန်ယူကြံစည်ရင်း ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဇော်မိုင်သည် ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် ရွာ၌ အဘ၊ အမေနှင့် ညီမလေး နန်းငယ်တို့ ကိုထားခဲ့ပြီး ကွတ်ခိုင်သို့ ရောက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

၃။

"ဇော်မိုင်"

"အော်.....ဇော်ဗလ လာလေ"

"မလာတော့ဘူးကွာ၊ ငါ့ပျင်းလို့ ထက်နိုင်တို့ အိုက်မောင်တို့ ဆီသွား မလို့ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"အေး.....လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

ကွတ်ခိုင်မှာ သူနေခဲ့ရသော ဘဝလေးက သူ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ၊ ပြောရလျှင် အလွန်အဆင်ပြေပြီး ပျော်စရာလည်း ကောင်းခဲ့သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

အဘနှင့်အတူ ကွတ်ခိုင်သို့ လာရောက်ခဲ့ရသောခရီးက ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းပြီး အန္တရာယ် ပေါင်းစုံ ထူထပ်နေသည့်တိုင် နယ်မြေကျွမ်းပြီးသား အဖွဲ့အစည်းအတွင်း အတန်အသင့်ဩဇာရှိပြီး သား အဘ

ကိုယ်တိုင် ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည် မို့ နောက်ဆုံးတော့ ရည်ရွယ်ရင်းနေရာ ရောက်ခဲ့သည်။ ။

အဘက ကွတ်ခိုင်မြို့ပေါ်အထိတော့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး လိုက်မပို့။ သူ့မှန်းဆချက်နှင့် သူ လုံခြုံစိတ်ချရမည်ထင်သော နေရာအထိသာ လိုက်ပို့ပြီးနောက် အသင့်ရေးထားသော စာတစ် စောင်နှင့် ငွေကြေးအချို့ကို ဇော်မိုင်လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ။

ထို့နောက် ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းတို့ အိမ် သွားရာလမ်းကို သေသေချာချာ ညွှန်ပြပေးပြီး

"လူလေး.....အဘပြောတဲ့ လမ်းအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးသာ လျှောက်သွားနော်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ။ ဘာမှ လဲ အမူအရာမပျက်နဲ့ ၊ လူလေးကို ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဘပြောတဲ့ ဇော်ဆန်ဖုန်းနဲ့ တွေ့ရင် ဒီစာကိုပေးလိုက်၊ အရေးကြီးဆုံးတစ်ခု ကတော့....."

အဘပြောလက်စ စကားကိုခဏရပ်သည် ။ ပြီးမှ

"အခုအချိန်ကစပြီး လူလေးကို ဘယ်သူကမေးမေး၊ မုံးကိုးကလို့ မပြောနဲ့ ။ အဘသား လို့ လည်း မပြောနဲ့ ၊ နောက်ပြီး ဆယ်တန်းမအောင်မချင်း မုံးကိုးကို လုံးဝပြန်မလာနဲ့ ။ အိုကွာ..... မုံးကိုးဆိုတာကို မင်းလုံးဝမေ့ထားလိုက် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

"အေးဒါဆို လူလေးသွားတော့"

ဤနည်းဖြင့် ဇော်မိုင် ဇော်ဗလတို့ အိမ်ရောက်လာခဲ့၏။

"အင်း.....မင်းအဘကတော့ ငါ့ကို အကြီးအကျယ်ကို ဒုက္ခပေးလိုက်

တာပဲ ဇော်မိုင်၊ အခန့်မသင့်ရင် ငါထောင်ကျနိုင်တယ်။ သောင်းကျန်းသူ နဲ့ ဆက်သွယ်လို့ ဆိုပြီး"

ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းတို့ အိမ်က ဇော်မိုင်ပေးလိုက်သောစာကိုဖတ်ပြီး ကောင်းစွာညည်းတွား သည် ။

အတော်လေးလည်း အကြပ်ရိုက်သွားပုံရ၏။

ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းတို့ အိမ်က ဇော်မိုင်ထင်ထားသလို ရွာကအဘတို့ တဲ မျိုး စုတ်ချာချာ၊ ပေပွပွအိမ်မျိုးမဟုတ်။ ကွတ်ခိုင်မြို့ပေါ်မှာ လူသိထင်ရှားချမ်းသာသော သူဌေးအိမ်ကြီးမျိုး။

ကွတ်ခိုင်မြို့ကလည်း မုံးကိုးတို့ ကျူကုတ်တို့လို သေးသေးတာတာ ရွာအဆင့်မျိုးမဟုတ်။ ရွာမှာ မုံးကိုးချောင်း သည် ဘက်ကမ်းကနေ လှမ်း ကြည့်လျှင် ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းကစ၍ ရှိနေသော တစ်ဘက်နိုင်ငံ မန် ဟိုင်းမြို့ထက်ပင်ကြီးသည် ။ (ထိုအချိန်က မန်ဟိုင်းသည် ယခုရှိသော မ န်ဟိုင်းလို အဆောက်အဦ ကြီးကြီးမားမားများ ဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါမ နေသေး)

ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းတို့ အိမ်က တောင်ကုန်မြင့်လေး တစ်ခုပေါ်မှာ ရှိပြီး ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် တိုက်ခံ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည် ။ အောက်ထပ်တိုက်ကို အဖြူရောင်ဆေးများ သုတ်ထား၍ အပေါ်ပိုင်း သစ်သားများကို ရေနံသု တ်ထားသည် ။

ခြံဝင်းထဲမှာ ယူကလစ်ပင်၊ ထင်ရှူးပင်များ ရှိသည် ။ ခြံဝမှ နေ သစ် ပင်ပန်းပင်လေးများ ခြံရံထားသော မြေနီလမ်းကလေးကို ဖြတ်လျှောက်ပြီးမှ အိမ်ကြီးဆီရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းညည်းသံကြောင့် စိတ်အားလျှော့သွားသော ဇော်မိုင်

က.....

"အဲဒါဆို.....ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲဦး။ ကျွန်တော် ရွာပြန်သွားရမလား။ ဦးက လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ အဘကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြပေးပါမယ်"

ဇော်မိုင်စကားကြောင့် ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းက မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ကြည့်သည်။

"ဟာ.....အဲလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ။ ဇော်ခန်းက ငါ့ကို အားကိုးလွန်းလို့ တကူး တက လူကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပြီး ငါ့ဆီလွှတ်တာပဲ၊ အေးလေ.....သူ့သားကို ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်တာ လဲ ဇော်ခန်းအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့....."

ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းက စကားကိုမဆက်သေးဘဲ၊ ဘာစာကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

"သူ့သားကို စာတတ်စေချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သားကို မွေးစားပြီး ပညာ သင်ပေးတာဟာ တရားဥပဒေကို ဆန့်ကျင်တာမဟုတ်ပါဘူးလေ.....။ ငါလုပ်တာ တိုင်းပြည် ဒုက္ခ ရောက်အောင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ဇော်မိုင်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဦး"

"အေး ဇော်မိုင်.....မင်းကကော ငါ့ဆီမှာ နေ၊ ပညာတွေသင်ပြီး၊ ကြီးလာတဲ့ အခါ သောင်းကျန်းသူပြန်လုပ်ဦးမှာ ပဲလား....."

"ကျွန်တော် အဘတို့ အလုပ်မျိုးတွေ မလုပ်ချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော့်သားကျရင် အဲလိုပဲ သူငယ်ချင်းဆီလွှတ်ပြီး
ပညာသင်ခိုင်းနေရမှာ စိုးလို့ "

"ဟား ဟား ဟား.....ဟုတ်ပြီကွာ၊ ကြိုက်သွားပြီ၊ ငါလူက စကားအ
တော်တတ်တာပဲ"

"အဲဒါဆို.....ဦးက ကျွန်တော့်ကို မွေးစားမှာ လား"

"မွေးစားရင်ကော.....မင်းက တောထဲကအကြောင်းတွေ ဒီမှာ
လျှောက်ပြောမှာ လား"

"အဘက ဘာမှ မပြောရဘူးလို့ မှာ လိုက်တယ်"

"အေး.....အဲဒီအတိုင်းပဲနေ၊ မင်းက ငါ့ညီတစ်ယောက်ရဲ့ သား၊ မင်း
ကိုငါ မိုးကောင်းက ခေါ်လာခဲ့တာ။ မင်းကိုငါ ဒီမှာ ငါ့သားနဲ့ တူတူ
ကျောင်းထားပေးမလို့ ၊ ငါ့သားကလဲ မင်းနဲ့ ရွယ်တူ ပဲကွ၊ သူ့ကိုလည်း ဒီ
နှစ်ကျောင်းထားရမှာ ။ ဘာခေါ်မလဲ မင်းရဲ့ ညီတစ်ဝမ်းကွဲပေါ့ကွာ၊ သူ
နာမည်က ဇော်ဗလ.....တဲ့ ၊ ဦးပြောတာတွေအားလုံး မှတ်မိလား"

"မှတ်မိပါတယ်ဦး"

"အေး အဲဒါဆို ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းနဲ့ ငါနှစ်ယောက်ပဲသိပါစေ၊
မင်းကို ငါမွေးစား လိုက်ပြီ၊ မင်းရဲ့ ညီဝမ်းကွဲနဲ့ အတူ မင်းကျောင်းတက်
ရမယ်"

ဇော်မိုင်က ခေါင်းညိတ်သည် ။

"ဟေ့ ဇော်မိုင်.....မင်းက ဘာတွေတွေးပြီး ခေါင်းညိတ်နေတာလဲ"

"အား ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဇော်ဗလရာ။ ဒီလိုပဲ
ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်တွေး နေတာပါ"

ဇော်ဗလနှင့်ထွက်လာရင်း အတွေးက အတိတ်ဆီပြန်ရောက်သွားသည် ။ အဖြစ်ဟောင်း များ ထံနစ်မြောရင်း ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါဖြစ်သွားသည် ကို ဇော်ဗလကမေးမှ သူ့သတိပြန်ဝင်သည် ။

ခုချိန်မှာ တော့ တစ်ခါက ဦးဇော်ဆန်ဖုန်းပြောခဲ့သလိုပင် ဇော်ဗလနှင့်သူ ညီအစ်ကိုလို ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည် ။

ကွတ်ခိုင်ကို သူရောက်ခဲ့သည့်ကာလကလည်း မနည်းတော့၊ သည် နှစ်ကျောင်းစတင်ချိန် မှာ သူရော ဇော်ဗလပါ လေးတန်းအောင်၍ ငါးတန်းကိုတက်နေကြပြီ။

သူ့ကိုယ်သူလည်း မုံးကိုးသားဆိုသည် ကို မေ့သလိုဖြစ်နေပြီ။ ကွတ်ခိုင်မှာ ပင် ကွတ်ခိုင် သားလိုနေခဲ့သည် ။ ကွတ်ခိုင်မှာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေလည်း များ ခဲ့ပြီ။

များ သောသူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ ပိုခင်မင်ဖြစ်သွားသော သူငယ်ချင်းများကတော့ အိုက်မောင်နှင့် ထက်နိုင်တို့ ပဲဖြစ်သည် ။

ထိုနှစ်ယောက်၏ အနေအထားလေးများကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၏။